CUMPĂRAREA DE RADIO
ESTE
ACUM MAI UȘOARĂ!

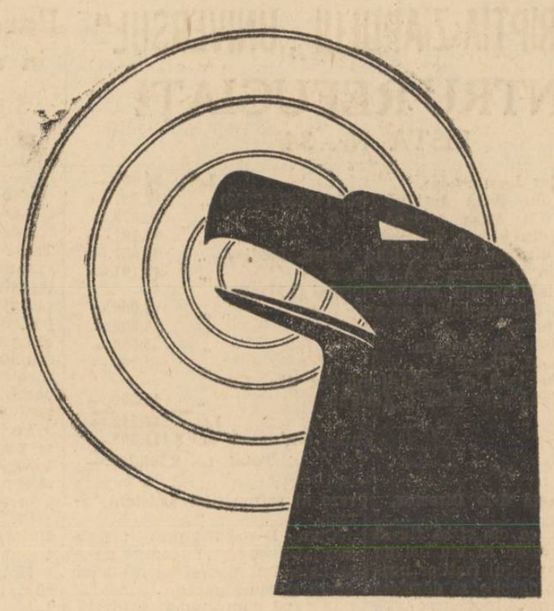

Fiecare aparat de radio, ales anume pentru export dintre numeroasele aparate ale industriei germane, poartă acest semn drept garanție a calității sale superioare.

Acest semn vă asigură 3 avantajii.

La alegerea aparatului Dv. de radio, observați semnul desemnat mai sus. Astfel vă puneți la adăpost de decepții și veți fi invidiați că posedați un aparat, care vă oferă 3 avantajii importante:

1. Perfecțiune technică unică.
2. Cea mai mare contravaloare pentru prețul plătit.
3. Formă elegantă și material de primă calitate.

Cereți reprezentantului de radio, aparatul cu acest semn.

CINE ASCULTĂ RADIO, ACELA ȘTIE TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ.

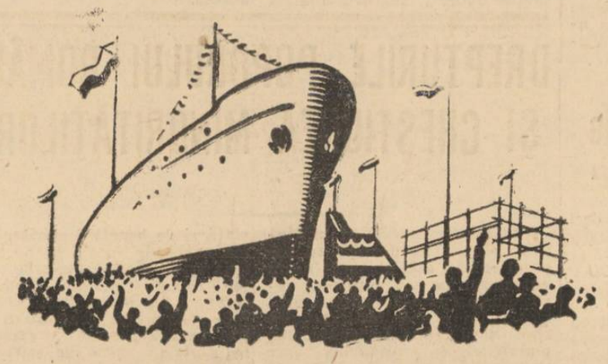

EVENIMENTUL ZILEI

DE DANS

PARAZITUL

Când spuneți despre un om că e un parazit, aveți pretenția de a-l ponegri în ochii celorlalți oameni, nu-i așa ?

Da? Ei bine, în fața mea vă interzic să pretindeți așa ceva.

Paraziții nu merită proasta reputație pe care le-o faceți voi, pretatorii de paraziți.

Viciul lor nu se poate compara cu mânia, lăcomia sau avariția. Nu ești parazit, cum ai fi, de pildă, laș căci, pentru a fi parazit, trebue doi inși.

Și al doilea ești d-ta.

D-ta l-ai atras în casa d-tale pentru a-l uimi cu luxul d-tale. D-ta l-ai invitat la masă într'o seară când cel pe care îl așteptai ți-a telefonat că nu vine.

D-ta ești vinovatul.

Fii sincer și recunoaște că omul acesta nu ți-a spus niciodată :

— Invită-mă, te rog, la masă. N'am mâncat de alaltăieri.

Cum ?

Niciodată.

Atunci, de ce-l îndopi astfel, de față cu toată lumea ?

De ce ai spus deunăzi unui invitat, în momentul când vă așezați la masă :

— Nu-l priviți când mănâncă. Se jenează și... vreau să mănânce și pentru mâine !

Nu e frumos !

De câteori, vine, reflectezi :

— Abuzează !

De câte ori se duce la alții, spui :

— Ingratul !

Mărturisesc că e un leneș și nu are voință. Dar tocmai de aceea nu trebuia să-i oferi o haină veche, rufărie, încălțăminte și trei mese pe săptămână.

De ce ai făcut-o ?

Din bunătate ?

Nu, fiindcă de abia îl cunoșteai.

Din interes ?

Nici asta.

Ai făcut-o pentru că prezența lui la masa d-tale îți gădila vanitatea.

Și ai mai făcut-o din mania aceea intermitentă de a face bine, din nevoia de a da de pomană, din obiceiul acela de a da o picătură, pentru a face lumea să creadă că ai meritat restul.

Iar când te-ai certat cu dânsul, nu încetezi o clipă de a-i reproșa tot binele făcut.

Nu trebuia să te certi cu dânsul. Și mai ales nu trebuia să afirmi că te-a tapat. E fals. Nu te-a tapat niciodată și asta te enervă. Până când într'o zi, i-ai strecurat cu de-a sila o sută de lei în mână, spunându-i :

— Mi-i restitui când poți.

Și acum crezi că „poate", fiindcă sunteți certați ?

Ar trebui să ai mai curând remușcări, decât regrete. Căci nenorocitul nu mai poate vorbi nicăeri de bani, fără să se creadă că are de gând să ceară cu împrumut.

Dacă n'ai fi istorisit povestea cu hainele și rufăria, ar putea vorbi oriunde despre modă, fără să se creadă că nu are și că vrea să i se dea vechituri.

Mulțumită d-tale, nu mai poate face vizite la nicio oră din zi, căci toată lumea crede că vrea să se invite la masă.

Parazit ?

La drept vorbind, putea să nu devie ?

De altfel, el nu știe că e un parazit. Toată lumea e ca d-ta, toată lumea îl invită la masă, iar el crede că e irezistibil, încântător, că e un spirit superior și că dialectica lui e seducătoare. O crede cu atâta tărie și acest lucru îi dă o autoritate atât de mare, încât uneori sfârșește prin a fi adevărat.

Lumea și-l dispută, se duce peste tot, cunoaște tot Bucureștiul, i se dau haine și i se servește de câte trei ori din același fel de mâncare, sub pretext că e sărac; iar el mănâncă mult, se îngrașe și renunță definitiv la orice muncă. Acest nenorocit parazit nu mai are decât o singură satisfacție...

Din timp în timp, — nu prea des — fiindcă dacă s'ar ști și-ar face dușmani — el spune tuturor că nu e liber, pentru a doua zi — și în odăița lui, în fine singur, poate posti după placul inimii.

FILME

Ziua onomastică a amfitrioanei.

Mosafiri mulți, bunătăți din belșug, urări, îmbrățișări — și invidie.

Grațioasă, încântată că a împlinit încă un an și întristată că viața se scurtează în aceeași măsură, ea are câte o vorbă bună pentru fiecare și înfățișează, ca mulțumire supremă, trei copilași, unul mai drăgălaș de cât altul.

— Pe care-l iubești mai mult ? întreabă o bătrână cunoscută prin discreție totalitară.

— La fel pe toți. Băeții sunt ca fetele...

— Și fetița ca băeții, completează rubedenia.

— Soțul meu însă se prăpădește de dragoste pentru Nicușor. Poate și fiindcă e cel mai mic. Abea a împlinit cinci anișori.

— E foarte drăguț, intonează corul mosafirilor.

— Dacă ar fi numai atât ! zice mama. Dar e de o cuminție ne mai văzută. Nu face nimic fără să se uite în ochii mei, ca să-mi ghicească gândul. Și de o delicatețe uimitoare la vârsta lui. Este incapabil de o copilărie, de o gafă. N'o să mă credeți că atunci când dorește ceva, ridică două degete, așa cum fac surioarele lui la școală.

— Ce podoabă de copil !

— Este mândria mea... Iată că el vă dă prilejul s'o constatați singuri... A ridicat degetele. Vrea ceva... Ascultați-l

— Ce-ai de spus, puișorule ?

Puișorul își îndreaptă privirea spre farfurioara din care un musafir consumase dulceața și întreabă :

— Mămico, îmi dai voe să ling eu linguriță aia ?

DON JOSÉ

CADRANUL SOLAR

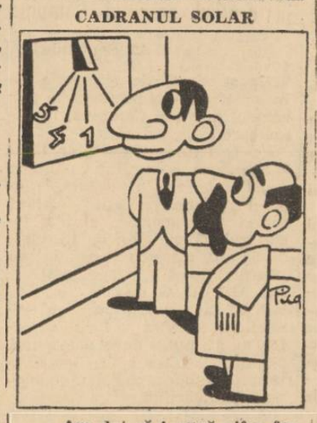

— Am dat să-i pună cifre fosforescente, ca să putem vedea și noaptea cât e ceasul.

O POVESTE CU CANARI

Sunt proprietarul unui tânăr canar despre care vă va face plăcere să aflați vești, — căci e un tip.

Canarul meu se numește Puiu, și s'a căsătorit — subliniez dinadins acest cuvânt — în luna Aprilie cu o frumoasă canăriță de Harz, numită Puica...

Puica e o păsărică încântătoare, foarte distinsă, bine crescută și — pe deasupra — bună muzicantă.

Se înțelege că în votaj de nuntă n'au plecat. Dar de îndată ce tinerii însurăței și-au inaugurat cuibul tapetat cu rafia și vată hidrofilă, cerul s'a grăbit să le binecuvinteze căsnicia.

După aproximativ trei săptămâni dela ceremonia nupțială, un ou mic verzui, punctat de pete mici brune, și-a făcut apariția în culcușul simpaticelor mele volatile. Acest ou a fost urmat de alte trei, pe cari natura preocupată de legea coloristicei, le-a decorat în chip identic.

Începând din ziua aceea, am constatat că Puiu și tovarășa sa cântau cu mai multă muzicalitate de câte ori veneam să-i vizitez. Se vedea cât de colo, că vroiau să-mi spună ceva. Inveseliți de iminenta lor paternitate, înțelegeau de sigur să mă asocieze la marele și fericitul eveniment.

Cel puțin, așa am interpretat eu vehemențele lor recitative.

Într'o dimineață însă, când m'am dus să le fac o vizită, am asistat la straniul spectacol, pe care vi-l descriu mai jos în extenso :

Cele patru ouă, domnilor și doamnelor, pluteau în cești cu apă a coliviei, iar Puiu, instalat confortabil peste ceșcuță, clocea serios și grav ca un Buddha.

— Canarul ăsta e nebun ! mi-am zis eu și m'am retras.

In aceeași seară, am venit din nou să văd ce mai face păsărescul menaj. De data aceasta, Puica luase locul soțului său, deasupra cuibului acvatic improvizat.

Neliniștit m'am dus la cuibare. Eram cam desorientat și multă vreme n'am putut dormi.

A doua zi de dimineață, m'am prezintat din nou în fața coliviei. Cele patru ouă zăceau acum sparte pe podeaua micei cutii zăbrelite. Iar Puiu și Puica le ciuguleau frenetic, căci atât albușul cât și gălbenușul începeseră complet de a mai fi lichide.

Disperat, m'am adresat vecinului meu, un veritabil și distins ornitholog, care mi-a risipit imediat nedumerirea.

— Iată ce s'a întâmplat, stimate domn, zise el ironic. Când canarii clocesc, trebue să li se dea să mănânce ouă răscoapte. D-ta ai omis acest lucru. Păsările au încercat să te cheme la ordin, dar d-ta n'ai ținut socoteală de acest lucru. Văzând aceasta, inteligenta păsărică a procedat în mod foarte simplu: u scufundat ouăle în apă. Apoi folosind căldura sa naturală, a încălzit apa.... Într'un cuvânt, a fiert propriile sale ouă pentru a le mânca.

Și bunul meu vecin ornithologul a adăogat :

— Să sperăm că experiența fatală de astăzi, îți va servi în viitor.

— M'a ruinat cu atâtea toalete!
— Și când te gândești că ai cunoscut-o într'o colonie de nudiste !

ET CAETERA

— Care este cel mai bun izolator cunoscut?

— Sărăcia.

*

— Comedia d-tale e foarte bună, dar dialogul lasă de dorit.

— De ce?

— Fiindcă e lipsit de realism. Dialogurile trebue scrise așa cum vorbești.

— Foarte bine. Dar când vorbești pe nas, ce faci?

*

— Stimată doamnă, nu e frumos ce ați făcut...

— Și-anume?

— V'ați recăsătorit la trei luni după moartea soțului dv.

— Ai dreptate. Data viitoare voi aștepta mai mult!

*

Clientul: Porțiile dv. devin din ce în ce mai mici. De obicelu, primeam până acum două bucăți de friptură, în calitate de vechiu client.

Chelnerul: Domnul are dreptate. Bucătăreasa a uitat desigur să taie friptura în două!

— Dați-mi, vă rog, cartea „Cum se combate scumpirea vieții".

— Vă servesc, dar să știți că prețul a fost majorat cu 40%.

*

— Am găsit o mie de lei...

— Zău? Sunt sigur că dacă ai cunoaște pe păgubaș, i-ai restitui suma.

— Suma întreagă, nu. Dar i-aș oferi o recompensă de o sută de lei.

*

— Ce citești acolo?

— O carte medicală: **Bucolicele lui Virgiliu.**

*

— Lenuțo, de ce nu te joci cu păpușa pe care ți-a dat-o tanti Aglaia?

— Am pus-o bine în dulap.

— De ce?

— O păstrez pentru copiii mei.

— Dar dacă nu vei avea copii?

— Atunci o voi păstra pentru nepoții mei.

*

— Care e pluralul substantivului „copil"?

— Gemeni, d-le profesor.

GLUME

— Chelner ! Să-mi aduci niște stridii...

— Indată !

— Stai puțin. Să fie potrivite: nici prea mari, nici prea mici.

— Am înțeles.

— Stai. Să nu fie prea grase !

— Da...

— Nici prea sărate...

— Am înțeles, conașule.

— Ce mai aștepți ?

— Vroiam să vă întreb : să fie cu perle sau fără perle ?

*

— Ce masă copioasă!
— Ce curcan delicios!
— Ce fructe scumpe !
— Ce vin minunat!
— Noi nu i-am primit atât de bine!
— De, nu ne dă mâna.
— Pe când, ei, e altceva.
— Da, dar cheltuesc nebunește.
— De acord.
— Vor ajunge la sapă de lemn.
— Așa le trebue.

*

La salon, în fața portretului unei doamne cam trecute:

— Ce reprezintă asta?

— E o natură semi-moartă.

*

Un țăran primește o scrisoare dela fiul său :

— Mi-a scris băiatul. Priviți ce scrisoare frumoasă ! Nicio greșeală nu are.

— De unde știi. Ce? D-ta știi ortografia ?

— Nu, dar îmi pot da totuși seama. Toate cuvintele din scrisoare, eu le scriu altfel.

*

— Acuzat, ce meserie ai?

— Sunt hipnotizator, d-le președinte. Dacă aș vrea, aș putea să adorm tribunalul și să obțin astfel achitarea.

— Te rog să te abții dela acest lucru. Asta e treaba avocatului d-tale.

PREZICATORUL GALANT

PREZICATORUL. — Vei muri foarte tânără...

COPIII SAVANȚI

— Învață bine?

— Foarte bine E cea dintâi [illegible] clasă, la spune tu [illegible] Tanti', „[illegible]" în alge[illegible]...

LA GRADINA ZOOLOGICA

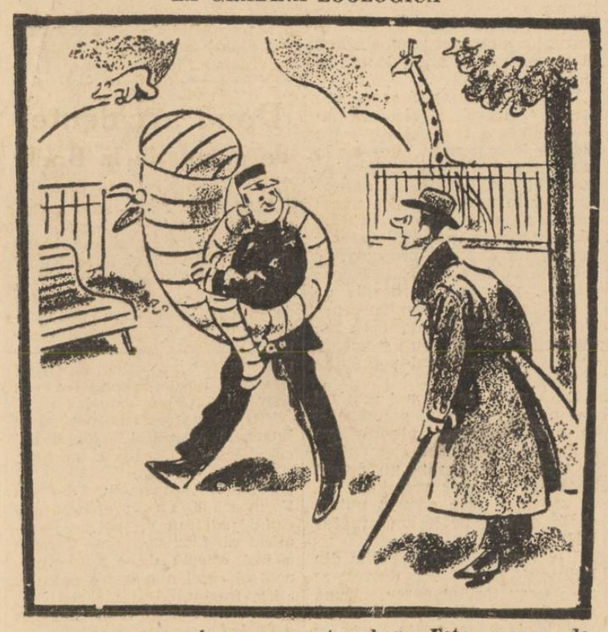

— Nu, domnule, nu e un trombon. Este masca de gaze a elefantului.

HUMOR

— Marițo, am uitat cu desăvârșire de friptura din cuptor.

— Așa e, coniță! Ce proaste suntem!

*

— Iar au început să mă doară bătăturile. Ochiul de potârniche mă înjunghie îngrozitor.

— De ce nu te arăți unui oculist?

*

— Chelner, astăzi voi lua masa fără nevastă-mea.

— Vreți să vă servesc găscă pe varză? In felul acesta vă veți simți mai puțin singur.